

พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2542

เป็นปีที่ 54 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกค่าธรรมเนียมในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมและค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ท้ายพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ค่าธรรมเนียม

(1) การตรวจลงตราตามมาตรา 12 (1)

ใช้ได้ครั้งเดียว 2,000 บาท

ใช้ได้หลายครั้ง 10,000 บาท

(2) อุทธรณ์ตามมาตรา 22 คนละ

2,000 บาท

(3) ค่าขออนุญาตเพื่ออยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต่อไปตามมาตรา 35

คนหนึ่ง ครั้งละ 2,000 บาท

(4) อุทธรณ์ตามมาตรา 36 คนละ

2,000 บาท

(5) ค่าขออนุญาตเพื่อกลับเข้ามาในราชอาณาจักรอีกตามมาตรา 39 คนหนึ่ง

ใช้ได้ครั้งเดียว 2,000 บาท

ใช้ได้หลายครั้งภายในระยะเวลาที่ยังเหลืออยู่ 5,000 บาท

(6) ค่าขออนุญาตเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๕ คนละ

8,000 บาท

(7) ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๗ หรือ มาตรา ๕๑ ฉบับละ

200,000 บาท

ในกรณีที่ผู้ขอ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่เป็นคู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ของคนต่างด้าวที่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร หรือของบุคคลที่มีสัญชาติไทย ฉบับละ 100,000 บาท

(8) หลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกตามมาตรา 50 (1) คนละ 2,000 บาท

(9) ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา 50 (2) ฉบับละ	20,000 บาท
(10) เอกสารที่ออกให้ตามมาตรา 52 ฉบับละ	2,000 บาท
(11) ค่าขอเพื่อพิสูจน์สัญชาติต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 57 คนละ	800 บาท"

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมค่าธรรมเนียมตามบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมและค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ท้ายพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อกำหนดให้มีการเสียค่าธรรมเนียมสำหรับการตรวจลงตราและสำหรับค่าขอเพื่อกลับเข้ามาในราชอาณาจักรอีก โดยให้ใช้ได้หลายครั้งได้ด้วย ประกอบกับค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมและค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ท้ายพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523 ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันสมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 108 ก วันที่ 5 พฤศจิกายน 2542)